

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Să ne reînnoim prin întâlnirea cu
Cristos cel viu în Cuvântul său,
în Sacramente și în aproapele.**

ANUL XXIII NR. 3-4
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tjigla.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
▪ un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
▪ un abonament pentru străinătate - **20 €**
▪ un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

10

Comunicare – Ascultare – Iubire

În data de 14 februarie 2017, la întâlnirea tinerilor de peste 18 ani din parohia „Maria Zăpezii” din Reșița, a fost invitată o familie tânără, dar cu experiență în viața de cuplu, pentru a ne împărtăși din experiența lor de viață trăită împreună, chiar și cu doi copii mici. Astfel, ne-au povestit că s-au cunoscut la liceu, și că dragostea lor nu a apărut doar dintr-o dată, ci a crescut, s-a dezvoltat...

16

Am Quell des Lebens – Kinder des Lichts

Was kann es für uns als „pilgerndes Gottesvolk” Schöneres zu erleben geben als Kraft, Trost und innere Seelenfreude bei Gott der „Quelle des Lebens” zu suchen und für unser Leben zu entdecken? Im Buch Mose, Dtn 8,7, heißt es: „Wenn der Herr, dein Gott, dich in ein prächtiges Land führt, ein Land mit Bächen, Quellen und Grundwasser, das im Tal und am Berg hervorquillt...

22

„Împăcarea – dragostea lui Cristos ne stăpânește”

Duminică 22 ianuarie 2017, la ora 16:00, a început la Timișoara cea de-a XXVII-a întâlnire ecumenică de rugăciune pentru unitatea creștinilor. Gazda acestui moment de rugăciune a fost biserica parohială Evanghelică-Lutherană din Timișoara, din Piața I.C. Brătianu. Întâlnirea de rugăciune s-a bucurat de prezența și participarea Î.P.S Ioan Selejan, mitropolit ortodox al Banatului...

8

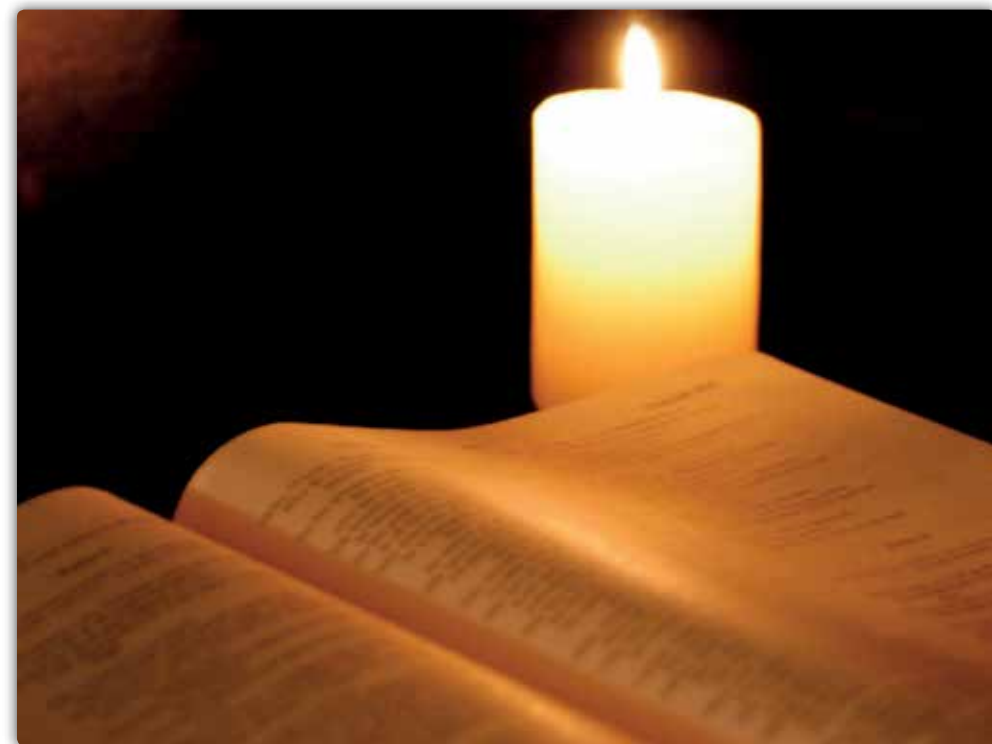

A lelkész válaszol

Miért a tojás a Húsvét szimbóluma? A húsvéti tojás az életnek, az újjászületésnek szimbóluma. A tojás héjából egy új élet jelenik meg. Az idők során a tojást festették és díszítették.

És a húsvéti nyuszi? Szimbolikusan, a húsvéti nyúl a termékenység jele, mivel a nyulaknak sok utódjuk van – a kereszténységnek is számos híve legyen. Ugyanakkor a nyúl az éberség jele, mert ő nyitott szemmel alszik.

Încredere în Cuvânt

Conform unei legende din evul mediu, hoardele tătarilor trimiseseră o solie de spionaj în Europa, ca să vadă care este perioada când este cel mai potrivit să atace. Spionii au raportat: „Perioada cea mai potrivită pentru a ataca Europa, este cu câteva săptămâni după Crăciun, cândva în februarie, pentru că atunci oamenii se îmbracă în diferite măști, dansează, ies pe străzi, parcă își pierd mințile. Atunci trebuie să-i atacăm. Pentru că după aceea vine preotul lor, pune cenușă pe capul lor, și le pune din nou mințile la loc.” Până aici e legenda.

Începem Postul Mare, mintea noastră se reînnoiește. Este o posibilitate ca această perioadă să fie una de reculegere, ca să vedem mai clar sensul vieții noastre, să vedem unde am deraiat, unde putem face ceva pentru a merge cu mai multă bucurie pe calea cea dreaptă, pe calea lui Dumnezeu. Această perioadă este și un timp al convertirii în acest sens. În primul rând este nevoie de convertire personală: să las să mă revoluționeze Cuvântul lui Dumnezeu. Ne putem testa, dacă suntem conduși de Cuvântul. Zilnic suntem atinși de diferite evenimente, de diferite mesaje. Și vorbim despre acestea. - Cât de des ne vine să povestim în ce mod ne-a atins, ne-a influențat Cuvântul? De multe ori se întâmplă, Cuvântul este acolo în Biblie, noi suntem aici, iar cele două realități nu se întâlnesc, sau se ating doar la suprafață. Din cauza aceasta și rezultatele sunt superficiale. Sufărim, pentru că oamenii se convertesc doar la suprafață, un pic, pe jumătate. Și ei suferă, pentru faptul că noi suntem doar pe jumătate convertiți. Pentru că vorbim despre orice, și de multe ori în mod pesimist, spunând

ce ar trebui să facă alții, dar nici noi nu facem ceea ce ne cere Evanghelia. Evanghelia din duminica a VII-a de peste an spune: „Să nu vă împotriviți celui rău... iubii-i pe dușmanii voștri!” (cf. Mt 5, 39.44). Mulți spun că această evanghelie este exagerare, noi știm mai bine cum trebuie să trăim. - Și trăim după „mintea” noastră, și vedem ce fel de lume construim... Nu avem suficientă încredere în Cuvântul Lui Dumnezeu.

Undeva la granița Siriei, un tânăr, în drum spre casă, a fost prins de un grup înarmat din partea dușmanilor, care erau foarte supărați pe poporul lui, pentru că într-un atac fuseseră omorâți câțiva dintre frații lor, de poporul celuilalt. Acum e momentul răzbunării. „Du-te cu acel soldat înarmat în pădure!”. Tânărul știa ce urmează. S-a gândit: „Îmi trăiesc ultimele momente din viață. Măcar acum să trăiesc Cuvântul lui Isus: *Iubii-i pe dușmanii voștri.*” Începe să stea de vorbă cu acel soldat: „Nici ție nu-ți este ușor să stai aici, zi și noapte, departe de familia ta... să faci această muncă...” În cele din urmă soldatul îi tânărului: „Du-te în pace!”, și îl lasă liber în pădure.

Logica Evangheliei nu putem să o înțelegem cu mintea, doar dacă o trăim. Cuvântul este pentru viață. „La început era Cuvântul... Toate au luat ființă prin El și fără El nu a luat ființă nimic din ceea ce există.” (cf. In 1, 1-3). Și de cât de multe ori construim acel nimic, fără El! În Postul Mare suntem din nou chemați să avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, să ne călăuzim viața după El.

Pál Iosif Csaba

Papa Francisc: Să nu amânăm convertirea și să abandonăm viața dublă

A nu-i scandaliza „pe cei mici” prin viață dublă, pentru că scandalul distruge – aceasta a fost invitația lansată de Papa Francisc în predica Sfintei Liturghii celebrată joi, 23 februarie 2017, în capela Casei Santa Marta din Vatican. Urmașul lui Petru a îndemnat să nu amânăm convertirea. Pornind de la lecturile zilei (Sirah 5,1-10; Psalm 1; Marcu 9,41-50), a observat că „cei mici” sunt de fapt dreptii, „cei care se încred în Domnul, care pur și simplu cred în El”. De fapt, a subliniat Sfântul Părinte, pentru Domnul scandalul înseamnă distrugere, citim în materialul de pe situl Radio Vatican.

„Dar ce este scandalul? Scandalul este a spune un lucru și a face un altul; este viața dublă. Viața dublă în totul: eu sunt foarte catolic, merg mereu la Liturghie, aparțin acestei asociații și ceilalți; dar viața mea nu este creștină, nu îi plătesc în mod corect pe angajații mei, exploatez lumea, acționez murdar în afaceri, fac spălare de bani... viață dublă. Mulți catolici sunt așa și scandalizează. De câte ori am auzit, fiecare dintre noi: ‘Decât a fi catolic precum acela, mai bine ateu’. Acela este scandal. Te distruge. Te trage în jos. Și aceasta se întâmplă în fiecare zi, este suficient să vedem emisiunile de știri sau să citim ziarele. În ziare sunt multe scandaluri și se face o mare publicitate scandalurilor. Și cu scandalurile se distruge”.

Pontiful Roman a dat exemplul unei firme importante care era pe punctul de a falimenta. Angajații nu aveau bani pentru nevoile cotidiene, pentru că nu își primeau salariul, iar responsabilul, un catolic, își petre-

cea vacanța de iarnă pe o plajă din Orientul Mijlociu. „Acestea sunt scandaluri”, a remarcat Episcopul Romei. „Isus vorbește în Evanghelie despre aceștia care provoacă scandalul, fără a spune cuvântul scandal, dar se înțelege: Tu vei ajunge în Cer și vei bate la poartă și vei spune: ‘Sunt eu, Doamne! Da, nu îți amintești? Mergeam la biserică, îți eram aproape, aparțineam acelei asociații, făceam aceasta... nu îți amintești de toate pe care le-am făcut?’ Da, îmi amintesc. Ofertele, acelea mi le amintesc: toate erau murdare. Toate furate de la săraci. Nu te cunosc’. Acesta va fi răspunsul lui Isus pentru persoanele care scandalizează, care au o viață dublă”.

Sfântul Părinte a remarcat că viața dublă vine din urmarea patimilor inimii, iar păcatele capitale sunt răni ale păcatului original. Prima lectură ne îndeamnă să nu le ascundem și să nu ne încredem în bogății. Astfel, Pontiful a îndemnat să nu amânăm convertirea, întorcerea noastră la Dumnezeu. „Nouă tuturor ne va face bine astăzi să ne gândim dacă este viață dublă în noi: a părea drepti, a părea buni credincioși, buni catolici, iar pe dedesubt a face un alt lucru; dacă este viață dublă, dacă este o credință excesivă: ‘Da, Domnul îmi va ierta totul, dar eu continui...’ Dacă și noi spunem: ‘Da, aceasta nu este bine, mă voi converti, dar astăzi nu: mâine’. Să ne gândim la aceasta. Să profităm de Cuvântul Domnului și să ne gândim că Domnul este foarte dur în această privință. Scandalul distruge.”

www.catholica.ro

Îmbogățirea credinței noastre odată cu ... anotimpurile (I)

La prima vedere ne întrebăm ce legătură poate exista între credința noastră și anotimpurile care influențează clima și întreg pământul. (...) Poate nu există o legătură evidentă, directă, însă, cu puțină imaginație, putem identifica asemănări între modul în care se succed și se desfășoară anotimpurile de-a lungul unui an calendaristic și modul în care se desfășoară credința noastră. (...) Dacă privim pe rând fiecare sezon, comparativ cu manifestările, perioadele și parcursul credinței noastre – care nu este întotdeauna o credință liniară și constantă – am putea observa asemănări notabile:

- **primăvara – ca timp de revigorare a credinței:** poate fi considerată acea perioadă înfloritoare din viața noastră de credincioși, perioada cea mai bună, de dorit, pentru fiecare creștin în parte. Așa cum totul revine la viață și întreaga natură învie și primește culoare în timpul primăverii, la fel avem momente în care, după o perioadă de uscăciune spirituală sau de „hibernare” sufletească, credința noastră primește un imbold nou, este revigorată înlăuntrul nostru și suntem plini de entuziasm. Este acea energie și suflu al Duhului Sfânt care ne provoacă să ieșim din comoditatea și din obișnuința păcatelor mici, să ne ridicăm din starea învechită în patimi, vicii sau diverse păcate și să dorim din nou a lupta pentru sfințenia zilnică, pentru haruri redobândite, pentru o credință pusă vizibil în practică. Timpul primăverii ar putea fi rezumat la cuvântul „învie”, dacă ne îndreptăm atenția în primul rând spre sărbătoarea principală a credinței noastre, și anume Învierea Mântuitorului – realitatea cea mai măreață

și mai însemnată pentru creștin. Dar învierea din morți a Celui în care credem și pe care vrem să-L slujim fideli și să-L urmăm cu bucurie, trebuie să conducă implicit la ridicarea noastră din păcat, la învierea unui spirit neprihănit noi, la revenirea la viața harului în urma morții firii noastre pământești și a stării degradante în care ne-am afundat fie din slăbiciune, fie din mândrie, din răutate sau din împietrirea inimii. Poate timpul primăverii, dar nu numai, este extrem de propice pentru a asculta îndemnul înțelept al profetului Osea: „**Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!**” (Os 6,3)

- **vara – timp de efuziune a credinței:** poate reprezenta perioada luminoasă din viața noastră de creștini, perioada în care credința noastră în Cristos, Soarele veșnic strălucitor, se manifestă puternic, răspândind lumină și căldură în exterior. Atunci când trăim sub ascultarea poruncilor dumnezeiești, sub călăuză Duhului Sfânt și împlinind voința divină, împărtășim celor din jur tot binele ce provine de la Creator: tot ce este frumos, bun, nobil și luminos se revărsă asupra semenilor. Cuvântul sfânt ne asigură această asemănare: „**Dar cei ce-L iubesc [pe Domnul] sunt ca soarele când se**

arată în puterea lui.” (Judecători 5,31) Însă, totodată, privind în sens figurat la dogoarea verii și la căldura excesivă, se cuvine să fim precauți în acest sens și să nu permitem ispitelor diavolului, atracțiilor lumești sau păcatelor minore să sufocă în interiorul nostru dorințele bune, gândurile de sfințenie, convertirea zilnică. Regele David ne spune că, în prezența Domnului, „**Câmpiile pustiei sunt adăpate și dealurile sunt încinse cu veselie.” (Ps 65,12)**. Pustiul din inimile celor care trăiesc fără Dumnezeu este îndepărtat doar prin căință, printr-un spirit de umilință și prin harul gratuit al Domnului Preaînalt, har acordat celor care se tem de El și se întorc de la neascultare și răzvrătire.

Vară sau primăvară, căldură sau răcoare, ploaie sau soare ... toate se scurg inexorabil, se schimbă periodic. Un lucru însă rămâne în permanență neschimbat: iubirea lui Dumnezeu pentru om și pentru tot ce a creat în înțelepciunea și bunătatea Sa. De aceea chemarea de a-I aduce slava cuvenită și cinstea pe care o merită Tatăl ceresc este întotdeauna valabilă pentru noi. Indiferent de anotimpuri sau de vremuri, să căutăm în viața noastră să purtăm zi de zi o credință vie și lucrătoare, unită cu faptele evlavioase și cu o nestinsă dragoste pentru Domnul și Mântuitorul nostru.

Pr. Nikola Laus jun.

Cuvântul este un dar, celălalt este un dar

Mesajul Papei Francisc pentru Postul Mare 2017

Dragi frați și surori, Postul Mare este un nou început, o cale care conduce spre un țel sigur: Paștele Învierii, biruința lui Cristos asupra morții. (...) Postul Mare este momentul prielnic pentru a intensifica viața spiritului prin mijloacele sfinte pe care Biserica ni le oferă: postul, rugăciunea și pomana. La baza a toate se află Cuvântul lui Dumnezeu pe care, în acest timp, suntem invitați să-l ascultăm și să-l meditam cu mai mare asiduitate. Aș vrea să mă opresc aici în mod particular la parabola bogatului și a lui Lazăr cel sărac (cf. Lc 16, 19-31). Să ne lăsăm inspirați de această pagină atât de semnificativă, care ne oferă cheia prin care să înțelegem cum să acționăm pentru a ajunge la adevărata fericire și la viața veșnică, îndemnându-ne la o convertire sinceră.

1. Celălalt este un dar

Parabola începe cu prezentarea celor două personaje principale, însă cel sărac este descris într-o manieră mai detaliată: el se găsește într-o condiție disperată și nu are puterea de a-și reveni, stă la ușa bogatului și mănâncă firimiturile care cad de la masa lui, are răni pe tot corpul și câinii vin să le lingă (cf. vv. 20-21). Așadar, cadrul este sumbru, iar omul, degradat și umilit.

Scena este și mai dramatică dacă se ia în considerare faptul că săracul se numește Lazăr: un nume plin de promisiuni, care tradus înseamnă „Dumnezeu ajută”. Prin urmare, acest personaj nu este anonim, are trăsături foarte specifice și se prezintă ca un individ căruia i se asociază o istorie personală. În timp ce pentru bogat el este invizibil, pentru noi devine cunoscut și aproape familiar, devine un chip; și,

ca atare, un dar, o bogăție inestimabilă, o ființă dorită, iubită, amintită de Dumnezeu, deși condiția sa concretă este aceea a unui gunoi (*Omilie* la „Sf. Marta”, 8 ianuarie 2016).

Lazăr ne învață că celălalt este un dar. Relația justă cu persoanele conștă în a recunoaște cu grație valoarea. Și săracul la poarta bogatului nu este o povară enervantă, ci un apel la a se converti și la a-și schimba viața. Prima invitație pe care ne-o face această parabolă este aceea de a deschide poarta inimii noastre în fața celui alt, pentru că fiecare persoană este un dar, fie cel de lângă noi, fie săracul necunoscut. (...)

2. Păcatul ne orbește

Parabola este nemiloasă în evidențierea contradicțiilor în care se află bogatul. (cf. v.19). Acest personaj, în contrast cu săracul Lazăr, nu are un nume, este calificat doar ca „bogat”. Opulența lui se manifestă în veșmintele pe care le poartă, de un lux exa-

gerat. Purpura cu care se înveșmânta era foarte fină, valorând chiar mai mult decât aurul și argintul, motiv pentru care era rezervată divinității (cf. Ger 10,9) și regilor (cf. Jud 8,26). Hlamida îi era confecționată dintr-un in special care dădea ținutei sale un caracter aproape sacru. Așadar, bogăția acestui om era excesivă și pentru că era arătată zilnic, în mod obișnuit: „petrecea în fiecare zi cu mare fast” (v.19). În el se întrezărește în mod dramatic corupția păcatului, care se împlinește în trei momente succesive: iubirea de bani, vanitatea și mândria (cf. *Omilie*, Sf. Liturghie, 20 septembrie 2013).

Apostolul Paul spune că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim 6,10). Aceasta reprezintă principalul motiv al corupției și sur-să de invidie, certuri și suspiciuni. Banul poate ajunge să ne domine și să devină un idol tiranic (cf. Exortăția apostolică *Evangelii gaudium*, 55). În loc să fie un instrument în

slujba noastră pentru a face binele și a exercita solidaritatea față de ceilalți, banul poate supune lumea întreagă și pe noi unei logici egoiste care nu lasă spațiu iubirii și împie-

«Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau va ține la unul, iar pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei» (Mt 6,24).

3. Cuvântul este un dar

Evangelia despre omul bogat și Lazăr cel sărac ne ajută să ne pregătim bine la Paștele care se apropie. Liturghia din Miercurea Cenușii ne îndeamnă să trăim o experiență asemănătoare celui pe care bogatul o face într-un mod foarte dramatic. Punând cenușă pe cap, preotul repetă cuvintele: „Adu-ți

dică pacea.

Parabola ne arată apoi cum lăcomia bogatului îl face să fie vanitos. Personalitatea lui se exprimă prin aparențe, arătându-le celorlalți ceea ce-și poate permite. Însă, aparența maschează un gol interior. Viața sa este prizoniera exteriorității, a celei mai superficiale și mai efemere dimensiuni a existenței (cf. *ibid.*, 62).

Treapta cea mai de jos a acestei degradări morale este mândria. Bogatul se îmbracă asemenea unui rege, simulează ținuta unui zeu, uitând că este un simplu muritor. Pentru omul corupt de iubirea de avuții nu există altceva decât propriul „eu” de aceea persoanele care-l înconjoară nu intră în câmpul lui vizual. Rezultatul atașamentului față de bani este așadar un soi de orbire: bogatul nu-l vede pe săracul flămând, încovoiat și copleșit în umilința sa. Privind acest personaj, se înțelege de ce Evangelia este atât de categorică în condamnarea iubirii de bani.

aminte, omule, că țărână ești și în țărână te vei întoarce!”. Bogatul și săracul, într-adevăr, mor amândoi, iar partea principală a parabolei se desfășoară în viața de dincolo. Cele două personaje descoperă dintr-o dată că „n-am adus nimic în lume și nimic nu putem lua din ea” (1 Tim 6,7). Până și privirea noastră se deschide spre viața de dincolo, unde bogatul are un lung dialog cu Abraham, pe care îl numește „părinte” (Lc 16, 24.27), arătând că face parte din poporul lui Dumnezeu. Acest detaliu face viața sa mai contradictorie, pentru că până acum nu s-a spus nimic despre relația sa cu Dumnezeu. Într-adevăr, în viața sa nu era loc pentru Dumnezeu, unicul său Dumnezeu fiind el însuși. Numai între chinurile de dincolo, cel bogat îl recunoaște pe Lazăr și ar vrea ca cel sărac să-i ușureze suferințele cu un strop de apă. Gesturile cerute de la Lazăr sunt asemănătoare cu cele pe care cel bogat ar fi putut

să le facă, dar nu le-a făcut niciodată. Avram, totuși, îi explică: „Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune în timpul vieții, iar Lazăr, cele rele; acum însă el este aici fericit, tu însă suferi” (v. 25). În viața de dincolo se restabilește o anumită echitate și relele vieții sunt compensate de bine. Parabola se extinde și, în acest fel, prezintă un mesaj pentru toți creștinii. Într-adevăr, cel bogat, care are frați încă în viață, îi cere lui Abraham să-l trimită pe Lazăr la ei ca să-i prevină, dar Abraham îi răspunde: „Îl au pe Moise și pe Profeți, să asculte de ei!” (v. 29). Iar la obiecția celui bogat, adaugă: „Dacă nu ascultă de Moise și Profeți, chiar dacă ar învia cineva din morți, nu se vor convinge” (v. 31). În acest fel, se vede adevărata problemă a celui bogat: rădăcina relelor lui este faptul că nu a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru l-a făcut să nu-l mai iubească pe Dumnezeu și, prin urmare, să-l disprețuiască pe aproapele. Cuvântul lui Dumnezeu este o forță vie, capabilă să trezească convertirea în inima oamenilor și să îndrepte din nou persoana spre Dumnezeu. Închiderea inimii față de darul lui Dumnezeu, care vorbește, are drept urmare închiderea inimii față de darul fratelui.

Dragi frați și surori, Postul Mare este timpul potrivit pentru a se reînnoi prin întâlnirea cu Cristos cel viu în Cuvântul său, în Sacramente și în aproapele. Domnul, care în cele patruzeci de zile petrecute în pustiu a învins ademenirile Ispitorului, ne arată calea de urmat. Duhul Sfânt să ne călăuzească să realizăm un adevărat parcurs de convertire, pentru a redescoperi darul Cuvântului lui Dumnezeu, a fi purificați de păcatul care ne orbește și a-l sluji pe Cristos în frații nevoiași. (...) Din Cetatea Vaticanului, 18 octombrie 2016, sârbătoarea Sfântului Luca, evanghelist”. (rv - A. Dancă)

Soluția fericirii

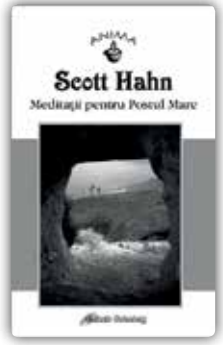

În Evanghelia după sfântul Matei, Isus îi întreabă pe discipolii săi: „Dar voi, cine spuneți că sunt?” (Mt 16, 15). Iată mărturia de credință a unei tinere care a răspuns la două întrebări asemănătoare, și anume: „Ce a însemnat Isus Cristos pentru apostoli?” și „Ce înseamnă Isus Cristos pentru mine?”.

1. Ce a însemnat Isus Cristos pentru apostoli?
Din punctul meu de vedere, Isus Cristos reprezintă pentru noi oamenii exemplul unei vieți trăite în fericire. Consider că dorința din adâncul sufletului omenesc a fost întotdeauna de a găsi fericirea. Partea grea vine în a o și păstra. Isus Cristos este cel care reușește să ne arate nu doar cum să o găsim, dar și cum să o păstrăm. Apostolii, oamenii aleși de Dumnezeu pentru a vesti Evanghelia, îl vedeau pe Isus ca un model în viața lor de creștini. Așa cum un copil își ghidează comportamentul și deciziile pe baza învățăturilor părintești, și apostolii îl considerau pe Isus busola vieții lor.

2. Ce înseamnă pentru mine Isus Cristos?
Personal, la fel ca pentru oricare altă persoană creștină, Isus Cristos este soluția unei vieți împlinite și fericite. Exemplul de urmat zilnic și în orice situație. Ușor de spus, greu de făcut, bineînțeles. Isus pentru mine este în persoana cealaltă. Cel mai ușor de regăsit îmi este în celălalt, în bunătatea sau în sfaturile și îndrumarea din partea aproapelui. Vorbind despre propria mea percepție a funcționalității universale a lucrurilor, Isus este cel care deja a bătătorit o cale sigură către frumusețile vieții, o cale care merită urmată. Cred că toate aceste învățături care vin din partea Lui merită luate în considerare și, de ce nu, puse în aplicare încet, încet în viața noastră de zi cu zi.

Anca Tofei

NOUTĂȚI EDITORIALE: Scott Hahn, *Meditații pentru Postul Mare*
Editura Galaxia Gutenberg anunță apariția cărții „Meditații pentru Postul Mare” a celebrului biblist american Scott Hahn, în traducerea lui Abel Dragomir. Cartea, apărută în format 13×20 și având 138 de pagini poate fi cumpărată la prețul de 12 lei de pe GalaxiaGutenberg.ro.

Plecând de la Geneză și ajungând până în vremea lui Isus, aceste meditații pentru Postul Mare scot în evidență personaje biblice precum Adam, Noe, Avram, Moise și David, care ne conduc la Cristos și sacrificiul său pentru noi. (...) Autorul explică: „Scriptura dă mărturie despre cum a purtat de grijă Dumnezeu familiei Sale de-a lungul veacurilor. (...) Tatăl nostru ceresc și-a ținut fiecare promisiune pe care a jurat-o în legătură cu răscumpărarea noastră, cu prețul singurului Său Fiu preaiubit. Datorită harului lui Dumnezeu, darul mântuirii este gratuit, însă el nu este ieftin. Pe parcursul acestui Post, vom privi la istoria acestei iubiri neclintite. Vom examina împreună ce a făcut Dumnezeu în istorie pentru a face din noi familia Sa și pentru a ne salva de mizeria cumplită a păcatului și a egoismului nostru. Vom redescoperi cât de pasionat ne caută El, cât de puternică este intenția Sa de a ne face întregi din nou, și cât de mult merită El să primească recunoștința, încrederea și ascultarea noastră.”

Scott Hahn (n. 1957) este un autor și profesor catolic, ale cărui cărți au contribuit la o cunoaștere și o promovare mai bună a catolicismului, în mod special în rândul protestanților. Fost protestant (prezbiterian), convertit la catolicism, este cunoscut pentru cercetările sale notabile asupra creștinismului timpuriu, precum și pentru unele lucrări teoretice privitoare la Părinții Bisericii. În prezent predă teologie biblică la Franciscan University of Steubenville.

catholica.ro

Adevărat sau fals?

Care dintre următoarele afirmații despre Sf.Iosif sunt adevărate?

	DA	NU
• De meserie era zidar;	☐	☐
• Despre Iosif se amintește în Evangheliile după Marcu și Luca;	☐	☐
• Evanghelistul Luca explică descendența lui Iosif din David, regele iudeilor;	☐	☐
• Iosif era logodnicul Mariei;	☐	☐
• La sfatul unui înger, care i-a apărut în vis, o ia de soție, deși ea aștepta deja un copil;	☐	☐
• La recensământul populației, Iosif și Maria au pornit spre Ierusalim, să se înregistreze;	☐	☐
• De frica lui Irod, Iosif, cu mica lui familie, fuge în Dubai;	☐	☐
• Maria și Iosif îl prezintă pe micuțul Isus la templu, conform tradiției iudaice;	☐	☐
• Împreună cu Maria îl găsește pe micul Isus, care dispăruse de lângă ei, în templu;	☐	☐
• Biblia nu relatează, în mod concret, despre moartea lui Iosif;	☐	☐
• În jurul anului 850, Papa Pius al IX-lea îl numește pe Sf.Iosif Patron al Bisericii Catolice;	☐	☐
• Sf.Iosif este Patronul muribunzilor, al fecioarelor și al celor căsătoriți;	☐	☐
• Țările, al căror patron este Sf.Iosif, sunt: Belgia, Croația și Muntenegru;	☐	☐
• Sf.Iosif este comemorat pe 19 martie;	☐	☐
• Pe 2 mai este comemorat Iosif Muncitorul;	☐	☐
• În iconografie este reprezentat cu un echer, simbol al meseriei și un crin, simbol al purității, al curăției.	☐	☐

Welche Wolke passt nicht?

Färbe nur die Wolken, die eine richtige Aussage enthalten.

A gyermekek kérdezik, a lelkész válaszol

Keresztények ünneplik a Húsvétot. Ez mit jelent?

Egyes emberek számára ez azt jelenti, hogy együtt legyen a család, és együtt egyenek. Mások a szabad időt kihasználva szabadságra mennek, vagy hosszú sétákat tesznek a tavaszi napfényben. A Húsvét a keresztények számára az év legfontosabb ünnepe. Sokkal fontosabb, mint a Karácsony. Húsvét Jézus Szenvedéstörténete, Halála és Feltámadása ünnepe.

Hogy lehet, hogy egy ember, aki meghalt, feltámad?

Ez egy rejtély, egy misztérium, Isten így mutatja meg nekünk az ő végtelen szeretetét. Jézus, Isten Fia bizonyítja szenvedése, halála és feltámadása által. A feltámadás legyőzi a halált. Mindenki, aki bízik Istenben, Jézusban és a Szentlélekben legyőzi a fájdalmat és a halált.

Miért a tojás a Húsvét szimbóluma?

A húsvéti tojás az életnek, az újjászületésnek szimbóluma. A tojás héjából egy új élet jelenik meg. Az idők során a tojást festették és díszítették.

Húsvéti nyuszi?

Szimbolikusan, a húsvéti nyúl a termékenység jele, mivel a nyulaknak sok utódjuk van – a kereszténységnek is számos híve legyen. Ugyanakkor a nyúl az éberség jele, mert ő nyitott szemmel alszik.

És a húsvéti bárány?

A legősibb húsvéti jelkép a bárány, emlékeztet a zsidó hagyományra, megölnek egy bárányt az Utolsó Vacsorán. Akkoriban a zsidók feláldoztak egy bárányt Istennek. Jézus az Isten báránya, aki szenvedett, meghalt és feltámadt.

Comunicare – Asculutare - Iubire

În data de 14 februarie 2017, la întâlnirea tinerilor de peste 18 ani din parohia „Maria Zăpezii” din Reșița, a fost invitată o familie tânără, dar cu experiență în viața de cuplu, pentru a ne împărtăși din experiența lor de viață trăită împreună, chiar și cu doi copii mici.

Astfel, ne-au povestit că s-au cunoscut la liceu, și că dragostea lor nu a apărut doar dintr-o dată, ci a crescut, s-a dezvoltat cu trecerea timpului. Băiatul a fost primul care s-a îndrăgostit, iar o dată, stând de vorbă în parcul de locomotive din Reșița, acesta i-a mărturisit fetei dragostea ce i-o purta. Fata, emoționată, i-a răspuns că nu este el pe primul loc în viața ei, răspuns ce l-a făcut pe el să intre în panică, dar mai apoi a aflat că ea îl pune pe Bunul Dumnezeu mereu pe primul loc în tot ceea ce face. Acum, ne mărturisea el, și pentru el lucrurile stau astfel, dar a avut de parcurs un drum până să ajungă aici. Au început să se cunoască mai bine. Ea studia la Timișoara, dar mereu se întâlneau în weekend

sau în vacanțe. Ea îl aștepta la gară, fiind impresionată de faptul că fiind chiar și la distanță, el nu a uitat-o.

Apoi, o vreme, a studiat și băiatul, tot în Timișoara, și acolo au pus bazele relației lor. După căsătorie, la un timp li s-a născut o fetiță, iar acum doi ani și câteva luni, în viața lor a apărut și un băiețel.

Cuplul părea că se completează perfect, el vorbea despre COMUNICARE, spunea că este foarte importantă în viața de cuplu, și că totul trebuie discutat în amănunt, să nu rămână urme în suflet care, o dată cu trecerea timpului, vor exploda. Au povestit că în familia lor, un dintre reguli este să nu se culce niciodată supărați.

Întrebați de subiectul GELOZIE, aceștia au răspuns că ei au încredere unul în celălalt, chiar dacă el este muzicant și participă la tot felul de evenimente unde vin fete tinere, ea are încredere în el și că știe că nu o va trăda niciodată. Au văzut, de asemenea, de-a lungul relației lor, cât de important este să nu plece ure-

chea la ce spune „gura lumii”, să nu asculte „ce spune alții”, ci să se asculte unul pe celălalt.

La fel, când a venit vorba despre ASCULTARE, ne-au spus că într-o relație este foarte important să îl ascuți pe cel de lângă tine, să-i stai alături. E de ajuns uneori să-l ajuți punându-i întrebări, ca să-și dea seama ce are de făcut atunci când este în cumpănă.

Despre TIMPUL ALOCAT COPILOR, aceștia ne-au spus că ea, fiind medic de familie iar el muzicant, își împart timpul foarte bine, deoarece în timpul săptămânii, când ea este la lucru, stă el cu copiii, iar în weekend, când merge el la cântat, este rândul ei.

Întrebați despre PRIETENI, ne-au răspuns că și aceștia trec pe plan secund, deoarece copiii sunt prioritatea numărul unu. Când au fost întrebați dacă sosirea copiilor le-a schimbat viața au răspuns în mod hotărât afirmativ, însă, departe de temerile exprimate în întrebare, în legătură cu renunțări dificile, au subliniat, la fel de hotărât, cât de mare dar de la Dumnezeu sunt copiii lor, și că percepția lor subiectivă nu este deloc legată de renunțare, ci exclusiv de iubire.

Copiii sunt învățați de mici SĂ SE ROAGE împreună cu părinții lor, fapt ce creează o atmosferă mai intimă și mai frumoasă în familie, cu Isus în mijlocul lor. Ne-au povestit că, în fiecare seară, înainte de culcare, toată familia se roagă împreună.

Personal am fost foarte impresionată de această familie, care o consider un model pentru viața mea și consider că este un model și pentru alți tineri de vârsta mea.

Anca Darida

Ünnepi vesperás a székesegyházban

Február 24-én a temesvári egyházmegye római katolikus templomaiban Szent Gellért első vértanú püspökünk szentté avatásáról emlékeztek meg. A temesvári székesegyházban a 17.30 órakor kezdődött ünnepi vesperást a székeskáptalan tagjainak jelenlétében Nm. és Ft. Roos Márton megyés püspök celebrálta.

Megezdődött a nagyböjt

Március 1-je hamvazószerda, a húsvétot megelőző negyvennapos böjt kezdete. Hamvazószerdán a katolikus templomokban bemutatott szentmisék keretében a pap hamuval keresztet rajzol a hívek homlokára. Ez a szertartás bűnbánatra szólít. Nagyböjt péntekjein tilos mindennemű húsfélt fogyasztása.

A nagyböjt idején a temesvári Szent György székesegyházban minden szerdán és pénteken 17:15 órai kezdettel keresztúti ájtatosságot tartanak.

Keresztúti ájtatosság a Millenniumi templomban

Követve a többéves hagyományt, a temesvár-gyárvárosi Millenniumi templomban idén is folytatódnak a prédikációval egybekötött nagyböjti keresztúti ájtatosságok. Az előzetesen kiadott program szerint a liturgiákat 17 órai kezdettel péntekenként magyar, minden hétfőn pedig román nyelven tartják.

Március 25.: Gyümölcsoltó Boldogasszony (Annuntiatio Beatae Mariae Virginis)

Isten Fiának Mária méhében történt fogantatásának ünnepe. 692-ben említik először, amikor a trullai zsinat helyesnek ítélte nagyböjtben történő ünneplését. Ezek szerint már azt megelőzően is ünnepelhatték. Rómában, ahol a S. Maria Maggiore-bazilikában körmenettel ünnepelték, I. Sergius pápa honosította meg Annuntiatio Domini névvel. A szegedi eredetű Lányi kódexben Testfogadó Boldogasszony, az Érdy-kódexben Asszonyunk Szűz Máriának szeplételen fogantatja, a lőcsei kalendáriumban (1642) Boldogasszony fogadása néven szerepel.

Az ünnep ihlette az Üdvözlégy és az Úrangyala imádságokat. Jellegzetesen ferences-népies hagyomány, hogy aki Gyümölcsoltó napján ezer Üdvözlégyet elimádkozik, annak teljesül a jóra való kívánsága. A hagyomány több helyen máig él.

A magyar vallásos néphagyományban Gyümölcsoltó Boldogasszony az oltás, szemzés napja. Egy 16. sz. csíziók szerint az ember ilyenkor Szűz Máriával almát olt. Szeged népe szerint az ilyenkor szemzett fából nem jó másnak ágat adni, mert ezzel a termést is odaadnák.

Sok településen a gazda e napon kitarja az istálló ajtaját, mintegy meghívja a fecskéket, Isten madarait, hogy házában fészkeljenek, mert az öregek hite szerint felérnek egy tűz ellen való biztosítással. Az érkező fecskék arra is intik a gazdát, hogy a tavaszi munkák ideje elérkezett. A bánáti bolgárok vörösbort isznak és pattogatott kukoricával vendégelik meg egymást. (Forrás: MKL)

A Temesvári Egyházmegyei Ifjúsági Központ programja

Március 5-én, vasárnap ifjúsági szentmise a temesvár-belvárosi templomban.

Március 17-én és 18-án román nyelvű lelkigyakorlat a Marienheim ifjúsági házban.

Március 22-én, szerdán ifjúsági keresztút a temesvár-belvárosi templomtól a székesegyházig vagy a Gerhardinum udvarán.

Árpilis 2-án vasárnap ifjúsági szentmise a temesvári piarista templomban.

Április 13-án, szentségimádás a Szent György székesegyházban.

Április 21-23. között csoportvezetői képzés.

A Házasság hete

a Temesvár-Józsefváros-i plébánián

A Temesvár-józsefvárosi római katolikus plébánia életében fontos szín a családok csoport. A szentmise alatt megtűrt a gyerekzsivaj a sekrestyében, a gyerekek szétnézhetnek a templomban, a hívek nem nézik rossz szemmel az olykor zavarónak ható nyüzsgést. Az idősebbek örülnek, amikor egy-egy növekvő pocak jelenik meg a szentmisén. Imával kísérik a kerekedő anyuka várandósságát, várják a szülést és kíváncsiak az új jövevényre. A totyogó gyerekek szentmise idejére bekerülnek a sekrestyébe, de a záró ének alatt kiszaladnak a templomba. A nagyobbak már bekapcsolódnak a liturgiába, vannak, akik már rendszeresen ministrálnak, vagy könyörgéseket olvasnak.

Február 12-19. között ez a csoport is csatlakozott a Házasság Hete nevű programsorozathoz. A fő cél az volt, hogy a családban élők tudatosan figyeljenek a házasságukra, megálljanak és megünnepeljék ezt a fontos köteleket. Ott, ahol már gyermek(ek) teszi(k) intenzívé a hétköznapiakat, nehéz ápolni a párkapcsolatot, a szerelmet. Ez a programsorozat nem hivatott támadni vagy lenézni azokat, akik nem élnek szentségi házasságban, inkább báto-

rítani akarta azokat a párokat, akik még nem léptek az oltár elé.

Február 12-én az első találkozó a *Családok életutak* nevet viselte. Az együttléten két család beszélt a házasságról, a hitről, a gyermeknevelésről. A Füsti-Molnár család 50 éve élnek – bátran mondhatjuk – boldog házasságban. Az ima és az Istenbe vetett hit segítette őket életük nehéz időszakában. Az életet normálisan élték meg, nem ijedtek meg a kihívásoktól, jó kedvvel és szeretettel nevelték két lányukat. A Dani család 4 éve él házasságban. Számukra a szentségi házasság nem egy kipipálandó lépés volt, hanem a kapcsolat megerősítése és hitük felvállalását jelentette. Mindketten bátran vallják, hogy azért működik a kapcsolatuk, mert Krisztust szeretik a legjobban, ő van az első helyen. Az ilyen bátor tanúságtételekre nagyon nagy szükség van napjainkban.

Pénteken, február 17-én, egy ökumenikus imára került sor a plébánia közösségi termében. Az est első felében egy képelmélkedés segített rá nézni a házasságra, a családra, Isten jelenlétére a hétköznapiakban. Az est második felében Demeter Sándor református lelkipásztor, négy gyermek édesapja, beszélt az ima

szerepéről és fontosságáról a családban. Elmondta, bármennyire is nehéz a gyerekzsivajban imádkozni, mégis fontos. A gyermekek számára ezek azok a tapasztalatok, melyekre felnőtt korukban építhetik hitüket.

Szombat délelőtt a gyermekek számára volt foglalkozás, ahol a család témakörét dolgozták fel, valamint előkészültek a vasárnapi szentmisére. Ezzel párhuzamosan a felnőttek a vasárnapi ebédet készítették elő.

Ha vasárnap, akkor szentmise, február 19-én családok mise volt a plébánia templomban. Ebbe a liturgiába énekkel, olvasással, könyörgésekkel és versekkel kapcsolódott be a csoport. Ez az alkalom azt mutatta, hogy a családok jelenlétéből az egész közösség táplálkozik. A családok csoport tagjai érezhették, hogy nem csak házasságban jó élni, hanem ehhez a közösséghez is tartozni.

Az egy csoportozathoz való tartozást erősítette a közösségi ebéd is. Különleges élmény az, amikor a majdnem 50 ember egy asztalnál ül és étkezik, ismerősök segítenek a kisebb gyermekek etetésében, a végén két születésnapot is megünnepeltek.

A józsefvárosi plébánián eddig ez volt a legnagyobb és legértékesebb Házasság hete program. Segített elgondolkodni a családok helyzetén, hozzájárult, hogy Istennel szorosabbra fűzzük a kapcsolatunkat, és hogy megerősítsük helyünket a közösségben.

Kedves Emőke és Keresztes Péter

Ferenc pápa: Két kezünkkel kell megteremteni a békét!

A háború az ember szívében kezdődik, ezért mindannyian felelősek vagyunk a béke megőrzéséért – erre figyelmeztetett Ferenc pápa február 16-án reggel, a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén.

Sok nép szenved azért, mert a hatalmasok és a fegyverkereskedők által kirobbantott háború elsodorja őket. A pápa felidézte, hogyan élte meg gyerekkorában a hírt, hogy véget ért a háború.

A galamb, a szivárvány és a szövetség – erre a három képre építette homíliáját a pápa, a Mózes első könyvéből való olvasmány alapján (Ter 9,1–13). A vízözön után Noé kijön a bárkából, és szabadon engedi a galambot. A galamb elrepül, és egy olajággal a csőrében tér vissza, annak jeleként, hogy Isten a vízözön után békében akarja tudni az emberiséget. A galamb és a szivárvány sérülékeny. A vihar után szép a szivárvány, de ha odaúszik egy felhő, máris tovatűnik. A galamb is sebezhető – mondta a pápa, majd felidézte, hogy két évvel ezelőtt, amikor két gyerekkel együtt szabadon engedett két fehér galambot az Apostoli Palota ablakából a vasárnapi Úrangyala elimádkozásakor, egy sirály megölte a galambokat.

Erős az a szövetség, amit Isten köt velünk, de mi gyengeséggel fogadjuk. Isten békét köt velünk, de azt nem könnyű megőrizni. Minden nap meg kell dolgozni érte, mert bennünk van még az eredeti bűn magja, Káin lelke, aki irigységből, féltékenységből, kapzsiságból és hatalomvágyból háborúzik. Ferenc pápa rámutatott, hogy az Isten és az ember közötti szövetségben is utalás történik a vére: „A ti éltető vérete-

ket is számonkérem. Számonkérem minden állattól, és az embertől is. Mindenkitől, még a testvértől is számonkérem az emberi életet.” Mi tehát testvéreink őrzői vagyunk, és amikor vérontás van, ott van a bűn, amelyet Isten számonkér rajtunk.

Ma a világban vérontás zajlik. Ma a világ háborúban áll. Sok fivérünk és nővérünk meghal, ártatlanok is, mert a nagyok, a hatalmasok még egy darab földet akarnak, meg egy kis hatalmat, vagy többet akarnak keresni a fegyverek eladásából. Az Úr azonban világosan szól: „A ti éltető véreteket is számonkérem. Számonkérem minden állattól, és az embertől is. Mindenkitől, még a testvértől is számonkérem az emberi életet.” Tőlünk is, akik úgy tűnik, hogy békében élünk, számon fogja kérni az Úr testvéreink vérét, akik a háborúban szenvednek.

Hogyan vigyázok én a galambra? Mit teszek azért, hogy a szivárvány mindig vezessen engem? Mit teszek azért, hogy ne legyen több vérontás a földön? Mindannyiunkat érint ez. A békéért való ima nem pusztán formalitás, mint ahogy a békéért való küzdelem sem az. A szentatya keserűen állapította meg, hogy a háború az emberi szívekben kezdődik, ott, ahol a családokban, a barátok között, aztán továbbmegy, és elterjed az egész világon. Mit teszek én tehát, amikor érzem, hogy olyasmi kúszik a szívembe, ami tönkre akarja tenni a békét? – kérdezett tovább a pápa.

A háború itt kezdődik, és ott végződik. A híreket pedig látjuk az újságokban és a tévéhíradókban. Ma sok ember meghal, és ugyanaz a háború

magja, mely irigységet, féltékenységet, kapzsiságot ültet a szívembe, mint amelyik – fává terebélyesedve – bombaként le hull a kórházakra, az iskolákra, és ott megöli a gyerekeket. Ugyanaz a mag. A hadüzenet itt kezdődik, bennünk, mindannyiunkban. Ezért kell föltennünk a kérdést: „Hogyan vigyázok én a békére a szívemben, a bensőmben, a családomban?” Övni kell a békét, de nemcsak őrizni: két kezünkkel megteremteni, mindennap. És így békét teremtünk az egész világon.

Krisztus vére az, amelyik békét hoz, de ez nem a testvérem vére, amit én kiontok, vagy amit a fegyverkereskedők és a föld hatalmasai kiontanak a nagy háborúkban. Ferenc pápa ekkor elmesélt egy személyes, gyerekkori történetet a békéről. „Emlékszem, megszólalt a tűzoltók riasztási hangja, aztán az újságok, a városban... Így hívták fel mindig a figyelmet valamilyen történésre, egy tragédiára vagy valami másra. Aztán rögtön meghallottam a szomszéd nő hangját, aki édesanyámat hívta: »Jöjjön, Regina, jöjjön, jöjjön, jöjjön!« Anyukám kicsit megriadva ment ki: »Mi történt?« Mire a nő a kert másik végéből azt mondta neki: »Vége a háborúnak«, és sírt.”

Az Úr adja meg nekünk a kegyelmet, hogy sírva elmondhassuk: véget ért a háború. Hogy véget ért a háború a szívemben, a családomban, hogy véget ért a háború a lakónegyedemben, a munkahelyemen és az egész világon. Így erősebb lesz a galamb, a szivárvány és a szövetség – zárta csütörtök reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Vatikáni Rádió

Nagycsütörtök

„Ha meg nem moslak, felelte Jézus, nem vagy közösségben velem” (Jn13, 9)

Sok szó esik a tisztálkodásról a Bibliában, legyen az Ó – vagy Újszövetség. De Mózes Könyveiben szigorú törvényeket is találunk a tisztasággal, illetve a tisztátlansággal kapcsolatban. Például a mádi-anitákon nyert győzelem után így szólt Eleazar pap a hadi férfiakhoz: „Minden zsákmány... tisztíttassék meg”(4Móz 31, 20)... „és mossátok meg ruháitokat a hetedik napon, és megtisztulva menjete azután a táborba”(4Móz 31,24).

Így hát nem csoda, hogy a farizeusok és írástudók megkérdezték Jézust: „Miért térnek el tanítványaid az ősök hagyományaitól? Étkelés előtt ugyanis nem mosnak kezet?”(Mt 15, 2-3). Ám ezek a tisztasági törvények csak a külsőre vonatkoznak, minden mélyebb lelki érzelmek nélkül. Bár a tisztálkodás elmaradhatatlan embernél, állatnál, sőt ezek a családon belül egymást is mosdatják, tisztogatják.

Az édesanya gyöngéd szeretettel mosdatja apró gyermekét, sőt az emlőszállat is ezt teszi, - bár nem vízzel, hanem nyalogatással, de ott az is fontos, hogy megjelöljék egymást egyéni szaggal, hogy az anyaállat megtalálja a többi között fiókáját és megszoptassa. Lám, itt a tisztálkodást kiegészíti a szeretet, az anya-fióka kapcsolata. A felnőtt állatok is – nyalogatva – tisztítják bundájukat, s mi több egymással is ezt teszik.

Galambokat láttam, amint egymást csipegették, tisztították az apró élősködőktől. Nem beszélve a majmokról, szurikátákról, ahol ez az egymás tisztogatása, „mosdatása”

családi összetartást is jelent. És ez az érzelem, több mint rituális tisztálkodás. Én is megkerestem a férjemet, mossa meg a hátamat, mert nem jut oda a kezem.

A meleg égővi embereknel szokás volt a saruban vagy mezítláb érkező vendég lábát lemosni az útporától, de e cselekedet sem kizárólag a tisztálkodás jele volt, hanem az alázaté, a vendégnek kijáró tiszteleté.

Ezek szerint, amit Jézus tett az utolsó vacsorán, az összetartozás és az alázat jele volt... „vizet öntött egy mosdótálba és mosni kezdte tanítványai lábát, majd a derekára kötött kendővel megtörölte.” (Jn 13, 5-6). Bár Péter szabadkozott: „Az én lábamat meg nem mosod soha!”(Jn 13,9) „Ha meg nem moslak, nem vagy közösségben velem, felelte Jézus” (Jn 13,9). E cselekedettel „Példát adtam nektek, ti is úgy tegyetek.”(Jn 13,15)

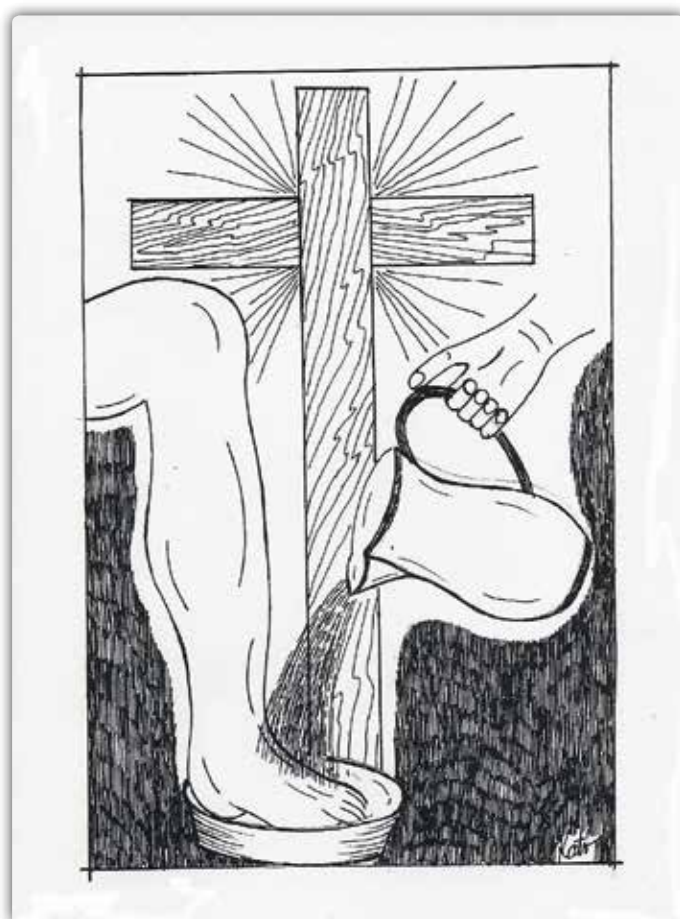
A Nagycsütörtöki lábmosság V. Pius (1566-72), a római misekönyv reformátora óta hozzátartozik a Nagycsütörtöki ünnepélyes liturgiához, mely emlékeztet minket Jézus végtelen szeretetére és alázatosságára, és a lélek tisztaságára oktat minket.

Valamikor csak idős, jellemes és tiszteletre méltó férfiak lábát mos-

ták meg. Megható emlék számomra, hogy apám a Millenniumi templom Credo férfi-karának elnöke és oszlopos tagja is köztük volt. Manapság Ferenc pápa példája nyomán a Nagycsütörtöki lábmosság szertartásában nők is részt vehetnek... a csoport állhat nőkből és férfiakkal egyaránt, lehetnek köztük fiatalok, és idősek, egészségesek és betegek, klerikusok, megszentelt életűek és laikusok és házasság és nőtlenség egyaránt... a hívők ezen kis csoportja kifejezi Isten népe minden részének sokszínűségét és egységét. (Lásd Új Misszió, 2016. március).

És így a helyes, mert Jézus követői nemcsak halászok – tanítványok voltak, hanem EMBEREK a társadalom minden rétegéből. És szentéletű nők, vagy olyanok, akik maguk tudása szerint följegyezték a Megváltó cselekedeteit.

Kató Gizella

O vesperă solemnă a fost celebrată în data de 24 februarie, în sărbătoarea Ridicării la Cinstea Altarelor a Sfântului Gerard, patronul și întemeietorul diecezei noastre de Timișoara.

Familiile diecezei noastre sunt invitate la **întâlniri diecezane pentru familii** în trei săptămâni din lunile martie și aprilie, la Reșița și Timișoara. Astfel, în 11 martie are loc o Întâlnire Diecezană a Familiei, în limba română, în parohia „Maria Zăpezii” din Reșița, în 18 martie o a doua întâlnire, tot în limba română, în parohia Iosefin din Timișoara, iar în 1 aprilie cea de-a treia întâlnire diecezană pentru familii, de astă dată pentru cele vorbitoare de limbă maghiară, în parohia Iosefin din Timișoara.. Programul acestor întâlniri se va desfășura de fiecare dată între ora 9:30 și ora 17:00, incluzând un prânz comun. Așteptăm cu drag familiile noastre să participe la aceste întâlniri.

Exerciții spirituale pentru preoții diecezei noastre se desfășoară în Timișoara – Marienheim în limba maghiară, în două intervale de timp consecutive și anume între 6-9 martie, respectiv în perioada 13-16 martie. În limba română vor avea loc exerciții spirituale pentru preoți în perioada 13-17 martie la Casa Kolping din Caransebeș.

Ziua de Reculegere în Postul Mare pentru tinerii din Arhidiaconatul Montan va fi anul acesta 11 martie, iar gazda acestei întâlniri va fi localitatea Tirol, filiala parohiei Bocșa.

În zilele de 21-22 martie se desfășoară la Timișoara în Marienheim **Întâlnirea interdiecezană pentru pastorația familiei**. Vor participa reprezentanți din diecezele romano-catolice din vestul țării (Alba-Iulia, Oradea, Satu-Mare, Timișoara).

Brașovul va găzdui în 23 martie **întâlnirea interregională a cercurilor ecumenice de preoți. Vor participa cercuri ecumenice de preoți** de diferite confesiuni din mai multe regiuni ale României.

La centrul vincentian „Frederic Ozanam” din Reșița are loc în 4 aprilie la ora 16:00 **manifestarea ecumenică „Iubindu-l pe Cel Răstignit”**, cu participarea preoților și a corurilor din cele două biserici: biserica ortodoxă „Sf. Petru și Pavel” Govândari și biserica romano-catolică „Maria Zăpezii” din Reșița. Manifestarea, promovată și de postul regional Radio Romania Reșița, a ajuns la cea de-a XII-a ediție și marchează un moment de împărtășire fraternă în drumul spre sărbătoarea cea mai mare a creștinilor, Învierea Domnului.

Biblioteca Germană „Alexander Tietz” din Reșița găzduiește în 18 aprilie, la ora 16:00, vernisajul unei **expoziții filatelice** semnate Erwin Josef Țigla, despre Papa emerit Benedict XVI. Manifestarea este ocazionată de împlinirea de către Benedict XVI a venerabilei vârste de 90 ani.

În Catedrala „Sf. Gheorghe”, Domul din Timișoara va avea loc în 22 aprilie **hirotonirea întru preot** a diaconului Váncsa Csaba.

Sr. Renata din Congregația Surorilor de Notre Dame va depune **voturi perpetue** în 23 aprilie, în Biserica Notre Dame din Timișoara.

În perioada 8-12 mai se desfășoară o **Săptămână Ecumenică Internațională** în Italia/Castel Gandolfo, la care participă preoți și laici din diferite Biserici creștine din lumea întreagă.

Întâlnirea Diecezană a Tinerilor din Banat se va desfășura la Timișoara în 13 mai.

Am Quell des Lebens – Kinder des Lichts

„Laetare – Freue dich!”

Mitten in der Fastenzeit lädt uns der Eröffnungsgesang – ein Text aus dem Buch des Propheten Jesaja – ein: „Laetare – freue dich!” Hier der Text, vgl. Jes.66,10-11

„Freue dich, Stadt Jerusalem!
Seid fröhlich zusammen mit ihr,
alle, die ihr traurig wart.
Freut euch und trinkt euch satt
an der Quelle göttlicher Tröstung.”

Diese Einladung: „Trinkt euch satt an der Quelle göttlicher Tröstung”... setzt voraus, dass wir „durstig” und voller Sehnsucht sind, als Gottes Volk, uns auf den Weg zum Osterfest hin einzustimmen bzw. vorzubereiten.

„An der Quelle saß der Knabe”, ist eine Redewendung. Wir benützen sie, wenn wir uns laben bei einer Frühlingswanderung und uns dabei sehr wohl, ja glücklich fühlen. Im biblischen Sinne ist Gott selber die „Quelle des Lebens”, heißt es doch im Psalm 36,10: „Denn bei dir ist die Quelle des Lebens, in deinem Licht schauen wir das Licht”.

Was kann es für uns als „pilgerndes Gottesvolk” Schöneres zu erleben geben als Kraft, Trost und innere Seelenfreude bei Gott der „Quelle des Lebens” zu suchen und für unser Leben zu entdecken?

Im Buch Mose, Dtn 8,7, heißt es: „Wenn der Herr, dein Gott, dich in ein prächtiges Land führt, ein Land mit Bächen, Quellen und Grundwasser, das im Tal und am Berg hervorquillt.... dann vergiss den Herrn, deinen Gott nicht!”

Gott gab uns seine Zusage, dass wir als seine geliebten Söhne und Töchter dank unserer Taufe uns an der Quelle göttlicher Tröstung (vgl. Jesaja-Text) erquicken, laben und stärken dürfen. Es sind dies die hl. Sakramente der Buße und Versöhnung, sowie die hl. Eucharistie! Vergiss es nie als Gotteskind: „Die Freude an Gott ist unsere Kraft, Halleluja”. (nach Neh 8,10- GL 624,4).

Ein Neupriester aus dem Erzbistum Bamberg hat dieses Gotteswort zu seinem Primizspruch erwählt. Wie wichtig wäre es für alle Gläubigen, wenn sie diese Kraft-

und Freudenquelle im Glauben an Jesus Christus neu entdecken und daraus schöpfen würden!?

Manches Christen-, ja Menschenleben, wäre lichtvoller, freudvoller, wenn... ja, wenn sie hin zur „Quelle des Lebens”, des Lichtes und des Trostes fänden?!

In einem Hymnus der frühen Christen – so laut Epheserbrief des 4. Fastensonntags – „Laetare” heißt es: „...ihr aber seid durch den Herrn Licht geworden. Lebt als Kinder des Lichts!” „Das Licht bringt lauter Güte, Gerechtigkeit und Wahrheit hervor. Prüft, was dem Herrn gefällt, und habt nichts gemein mit den Werken der Finsternis, die keine Frucht bringen...”

Meine Lieben, bevor man in Antiochien die Nachfolger Jesu „Christen” nannte, hat man sie als „Erleuchtete”, Kinder des Lichtes Christi bezeichnet. Welche Freude, welch inneren Frieden dürfen wir vom Auferstandenen Herrn zu Ostern erwarten, wenn der Ruf erschallt: „Lumen Christi!” – „Christus, das Licht!”

Und wenn wir aus dieser Hoffnung auf ewiges Leben und auf das ewige Licht hin einst den Ruf hören: „Wach auf, du Schläfer, und steh auf von den Toten und Christus wird dein Licht sein.” (Eph. 5,6-14)

Msgr. Andreas Straub,
EGR Bayreuth

A iubi cu Iubirea Lui

Puterea inimii noi și a duhului nou... a nașterii din nou!

...Întâlnirea personală cu Iubirea și răspunsul nostru...

În prima noapte a acestui an, noi care am răspuns chemării și prezenței Iubirii, ca unii care Îl iubim pe Domnul nostru pentru că El ne-a iubit mai întâi, nu puteam să fim decât lângă El, cu El! În fața Tabernacolului am repetat Imnul Iubirii, pe care Sfântul Paul ni l-a lăsat în Scrisoarea către Corinteni:

„Chiar dacă aş vorbi în limbi ome-nești și îngerești, și n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aş avea darul prorociei și aş cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aş avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aş împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, și n-aş avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu piere nicio dată.” (1 Cor 13, 1-8)

Am experimentat cum, dacă noi facem doar un pas spre El, El face o mie spre noi! A hotărât Divinul Pedagog, să ne învețe să iubim:

„Să nu iubim doar cu vorba, ... ci cu fapta și cu adevărul.” (1 Ioan 3, 18); „Dragostea vine dintr-o inimă pură, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință sinceră.” (1 Timotei 1, 5) Așadar, dacă nu este sinceră credința noastră, dacă nu este împăcată

conștiința noastră, după Voința Lui, inima nu poate fi pură!

În ianuarie, Cuvântul Vieții ne-a motivat să iubim pentru că: „Iubirea lui Cristos ne constrânge...” (2 Cor 5, 14-20)

Odată ce am fost atinși de Iubirea Lui, chiar nu mai putem să nu-I răspundem! Iubirea Lui declanșează răspunsul nostru de iubire, pe care El îl așteaptă. Apare însă teama că iubirea mea nu corespunde Iubirii Lui! Dar Sfântul Ioan, Apostolul Iubirii, în prima sa scrisoare, ne spune: „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste. Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4, 18-19)

Cu o Evanghelie (veste bună) veterotestamentară, pentru noi, în februarie, Dumnezeu nostru - Iubire, ne-a întărit Speranța că vom putea să iubim ca El, pentru că a venit cu promisiunea: „Vă voi da o inimă nouă, un duh nou voi pune în voi” (Ez 36, 26)

Iată-L cum ne vine în ajutor! Sigur că așa noi vom putea să iubim pe

ceilalți cu Iubirea Lui! Așa se poate realiza și Unitatea... Constatăm că totul este meritul Lui! Numai după ce El, Marele nostru Medic, operează în noi, transplantând o nouă inimă și înviindu-ne la o viață nouă, vom putea să iubim ca El! O inimă nouă este o inimă convertită la Cristos!

Apoi Trupul Său Mistic, Biserica, a avut grijă să ne reamintească prin Perioada Postului Mare, Iubirea Sa unică, determinându-ne să iubim și să îmbrățișăm Crucea și pe Domnul nostru Răstignit și Părăsit! Să înțelegem și Golgota și Sângele vărsat, ca fiind declarația Sa concretă de Iubire, pentru mine, pentru tine, pentru-ntreaga omenire! Doar așa, cu recunoștință totală, putem să înțelegem Măreața Înviere și să ne bucurăm, cântând „Cristos a înviat”, știind că și noi vom învia în Ziua de Apoi! „Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți, și umblați în iubire, precum și Cristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi.” (Gal 5, 1-2)

Prof. Elena Ștefănescu

Curiozitatea de a ști ce este dincolo de noi

Interviu: Reputatul profesor Dumitru Constantin Dulcan, medic primar neurologie, vorbește despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru
partea a V-a

Continuăm în acest număr al revistei interviul realizat cu renumitul profesor universitar doctor Dumitru Constantin Dulcan (n. 6 noiembrie 1938, Mărghia, Argeș), medic primar neurologie, doctor în Științe Medicale Electroencefalografie și șeful Catedrei de Neurologie din cadrul Universității „Titu Maiorescu” din București.

Este, totodată, creatorul unor valoroase monografii, tratate, lucrări și volume științifice precum și eseistice, cu accente de metafizică și filosofia științei.

Mai mult decât atât, domnul Dumitru Constantin Dulcan a obținut, în decursul carierei dumnealui impresonante, nenumărate premii științifice și literare naționale și internaționale.

Voi reda, așadar, mai jos un fragment dintr-un interviu despre prezența lui Dumnezeu în spatele fie-

cărui lucru, interviu citit pe site-ul ganduridinierusalim.com:

„Suntem cu adevărat «lumină din Lumină»”

– Suntem, deci, nemuritori. Murim, dar continuăm să trăim sub altă formă.

– Continuăm să trăim în corpul subtil, care e format din lumină de înaltă frecvență. Cei care au văzut corpul subtil, ceea ce numim în mod tradițional „suflet”, în timpul experiențelor extracorporale, l-au descris ca fiind format din milioane de puncte luminoase. Dacă în ceea ce privește trupul nostru s-a spus că „pământ suntem și în pământ ne vom întoarce”, în ceea ce privește sufletul, „lumină suntem și în Lumină ne vom întoarce”. Suntem cu adevărat „lumină din Lumină”. E valabil și dacă extrapolăm la nivel macro. Universul, spune David Bohm, este o hologramă gigantică. Între lumea de aici și lumea de dincolo e doar o diferență de frecvență. Ceea ce nu vedem nu înseamnă că nu există. De pildă, noi percepem sunetele a căror frecvență se situează între 16.000 și 20.000 Hz. Liliacul emite și receptează ultrasunete cu frecvența până la 150.000 Hz. Iar delfinii comunică pe frecvențe situate peste 150.000 Hz. La fel și cu lumina. Sub un anumit prag al frecvenței, lumina se condensează în materie fizică, iar deasupra acestuia, lumina devine energie invizibilă. Suntem

„Fundamentații susțin că la Dumnezeu nu se ajunge decât pe o singură cale. Și totuși, Dumnezeu însuși ne spune, prin o mie de surse, că drumurile spre El sunt nenumărate. Vârful muntelui e unul singur, indiferent pe ce versant îl urci.”
D. C. Dulcan

aici, pe pământ, limitați de zidul unei frecvențe care ne obturează vederea. Însă Dumnezeu, în mărinimia Lui, ne-a așezat într-o fereastră cosmică, din care putem vedea universul, din care ni se oferă deschiderea.

– Vreți să spuneți că îl putem cunoaște pe Dumnezeu pentru că El însuși vrea să fie cunoscut?

– Universul nu face lucruri gratuite. În vremurile noastre au explodat o serie de preocupări științifice care nu fac decât să confirme această dimensiune spirituală a universului, să demonstreze că istoria universului și a omului e scrisă de aceeași mână, că om și univers au aceeași origine spirituală. Experiența morții clinice a fost un mare dar pe care Dumnezeu ni l-a dat, pentru a ne îndemna să schimbăm drumul greșit pe care am mers până acum și să ne însușim lecția cunoașterii și a iubirii, care e adevăratul sens al vieții. Avem o singură șansă de ieșire din criza în care întreaga omenire este implicată: să optăm pentru o adevărată renaștere spirituală: să trăim în armonie cu Dumnezeu, cu noi înșine, cu semenii și cu natura. Nu întâmplător, Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Ni s-a arătat Adevărul, ni s-a arătat Calea, e rândul nostru să răspundem chemării Lui.

(Interviu de Dia Radu - Articol preluat de pe portalul: cunoastelumea.ro)

psih. Irina Vastag

Apendicita acută

Este inflamația adesea nespecifică a apendicelui ileocecal, o afecțiune foarte frecventă, al cărei diagnostic impune de regulă intervenția chirurgicală de urgență, deoarece prognosticul său este imprevizibil și natura leziunilor apendiculare este total independentă de manifestările clinice. În plus, trebuie subliniată multiplicitatea tabloului clinic.

Procesul inflamator apendicular poate surveni la orice vârstă, dar prezintă o frecvență maximă între 10-40 ani. Cauza cel mai adesea este banală, în mod esențial prin stază. Un factor favorizant obstrucției poate fi constituit de un viciu de conformare sau de poziție a apendicelui. Frecvent obstruarea este reprezentată de coproliți, mai rar de sâmburi de fructe, corpi străini sau calculi apendiculari, rareori chiar calculi biliari. Dar elementul patogenetic determinant al procesului inflamator apendicular este însă cel infecțios și este datorat de obicei unei asociații de germeni aerobi (colibacilul singur sau în asociere cu streptococul sau pneumococul) și germeni anaerobi (funduliformi).

Foarte diverse, și fără să corespundă tabloului clinic, leziunile întâlnite se prezintă sub trei forme: de la **simpla inflamație**, apendice roșu cu mezou hipervascular și edemațiat, trecând prin **abces apendicular** – apendice turgescenț prezentând la bază sau la vârf o pungă abcedată, la **perforația acestui abces** în peritoneul liber.

Criza apendiculară obișnuită

Diagnosticul se pune relativ ușor. Totuși, unele particularități de evoluție ulterioară pot pune deseori probleme dificile de diagnostic.

- Durerea spontană** este semnul cel mai fidel, mai constant și precoce. Variabilă ca intensitate și localizare, uneori bruscă și violentă, alteori durere difuză și intermitentă, localizată în fosa iliacă dreaptă, epigastriu sau periombilical.
- Greața și vărsăturile** sunt semne inconstante. Scăderea apetitului este frecventă.
- Tulburările tranzitului intestinal** sunt nespecifice. Obișnuit se întâlnește constipația ce poate ajunge la fenomene subocclusive.
- Febra** este moderat crescută 38°C-38,5°C cu accelerarea proporțională a pulsului și hiperleucocitoză moderată.

Evoluția crizei apendiculare este total imprevizibilă, ea poate ceda în totalitate. Uneori ea evoluează către un plastron apendicular, durerea persistă, tulburările digestive de asemenea, febra rămâne în jur de 38°C cu hiperleucocitoză marcată. La examenul clinic se percepe un veritabil blindaj al fosei iliace drepte.

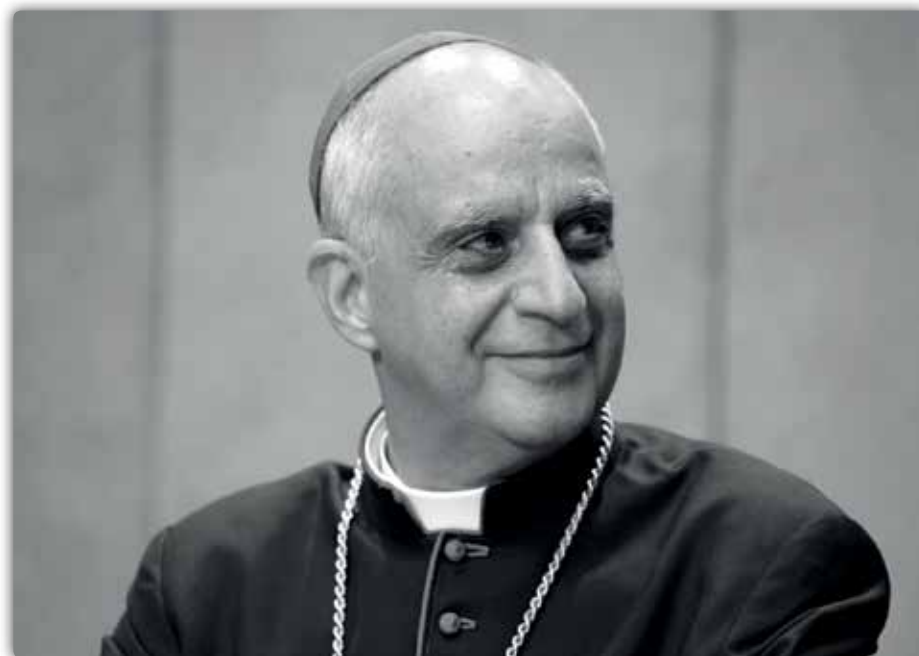
Peritonita generalizată de origine apendiculară poate surveni rapid „într-un timp”, chiar și sub 48 de ore de la debutul crizei. Peritonita generalizată „în doi timpi” se produce după o criză tipică de apendicită care, aparent, a retrocedat. Ea survine ca urmare a unei perforații produse pe un proces inflamator apendicular incomplet vindecat.

Peritonita generalizată „în trei timpi” se produce ca urmare a rupturii unui abces apendicular. Primul timp este reprezentat de puseul de apendicită acută, al doilea timp este reprezentat de formarea abcesului (abces primitiv sau abcedarea unui plastron) și al treilea timp de deschiderea abcesului în marea cavitate peritoneală. Intervalele de timp care separă aceste etape evolutive sunt variabile, în general fiind vorba de câteva zile.

Inflamația apendiculară nu are decât un singur tratament: apendicectomia. Considerată a fi o intervenție simplă și benignă, în majoritatea cazurilor, nu sunt rare situațiile în care anomalii poziționale și complexitatea lezională transformă apendicectomia într-o adevărată „problemă” chiar și pentru un chirurg experimentat.

Dr. Alaci Iulia
Medic primar chirurg

Mons. Fisichella: Jubileul Milostivirii continuă nu numai ca vestire, ci și ca viață

fost prelungită dincolo de calendarul jubiliar...

Există două moduri cu care Papa a dat o accelerare, pentru ca milostivirea să continue să fie centrul Bisericii. Primul este faptul că a dorit să extindă la toți preoții din lume facultatea de a dezlega de păcatul de avort, în mod permanent: un semn cu care a dorit să vină în întâmpinarea tuturor persoanelor, dând de înțeles că iertarea Domnului, odată ce inima s-a căit și dorește reconcilierea, nu are granițe, obstacole, limite. Este primul semn pe care trebuie să îl avem mereu în fața ochilor: pentru o persoană căită nu există niciun obstacol de a primi iertarea. Al doilea este trimiterea miilor de misionari ai milostivirii, pe care Papa i-a întrebat dacă acceptă să își continue slujirea și după Anul Jubiliar: a primit aproape în totalitate răspunsuri pozitive, toți i-au mulțumit pentru această posibilitate. Acum continuă să desfășoare cu entuziasm slujirea lor.

Cum sunt primiți în Dieceze?

Dorința este ca Episcopii să fie conștienți de această mare oportunitate care le este oferită: misionarii sunt chemați să mențină viu cu predica lor, înainte de toate, mesajul lui Isus, dar lucrarea lor, îndreptată spre toți – preoți și laici – este și un semn concret, un instrument cu care milostivirea devine prezentă când există în inimă dorința de reconciliere. În Dieceze se organizează zile de reculegere și întâlniri periodice pentru preoți, exerciții spirituale pentru preoți și laici, mo-

Jubileul se încheie, Jubileul continuă, a explicat, în 23 februarie 2017, pentru Agenția SIR Mons. Rino Fisichella, președintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Noii Evanghelizări, care a vorbit despre prelungirea dată pe Papa pentru slujirea desfășurată în lume de miile de misionari ai milostivirii și despre rolul desfășurat de dicasterul său pentru a pregăti evenimente precum Sinodul tinerilor dar și date mai apropiate, precum Ziua Mondială a Săracilor. Întrebat dacă Papa Francisc va continua și „Vinerile milostivirii”, Arhiepiscopul a răspuns: „Cine știe... Papa, cum este obiceiul său, ne va uimi”. Vă oferim interviul apărut pe ITRC.ro, în traducerea pr. dr. Mihai Pătrașcu.

În *Misericordia et misera*, Papa scrie că Jubileul nu este o paranteză, ci icoana Bisericii. Cum continuă el, în Bisericile locale din toată lumea?

Cred că el continuă cu acel entuziasm care nu a dispărut niciodată și care a caracterizat întregul An Jubiliar. Acest Jubileu a atins în manieră profundă poporul nostru și în manieră cu totul neașteptată: înseamnă că intuiția originară a Papei Francisc a fost percepută foarte corect, devenind glas al unei existențe profunde prezente în inima fiecăruia. Jubileul continuă nu numai ca vestire, ci ca viață după principiul milostivirii. Papa a dat indicații concrete pentru a se putea exprima acest lucru cât mai bine. Suntem în ajunul celor „24 de ore pentru Domnul”, o inițiativă care în toată lumea s-a statornicit: o zi în care bisericile rămân deschise pentru a oferi posibilitatea, celui care dorește aceasta, de a primi Sacramentul Milostivirii, adică al reconcilierii cu Dumnezeu.

Apoi este slujirea misionarilor milostivirii, care din voința Papei a

mente de pregătire pentru diferitele Sacramente, cum sunt cursurile pentru părinții copiilor care se pregătesc pentru Prima Împărtășanie și pentru Mir, sau întâlnirile de formare pentru perechile de miri. O variată lume de inițiative care ar putea să se folosească și de prezența misionarilor milostivirii.

După Jubileu, vine Sinodul tinerilor: ce rol va desfășura dicasterul dumneavoastră pentru pregătirea acestei întâlniri?

Noua evanghelizare este trăită, în lume, în primul rând de tinerii care aparțin la diferitele mișcări și la noile forme de viață, și de viață consacrată. Mii de tineri au ales ca vocație la viața creștină aceea a evanghelizării: există o bogăție incredibilă a unei lumi a tineretului încărcate de motivații profunde, de entuziasm, de speranță. Înainte de a-i identifica

pe tineri ca destinatari, trebuie privit la acțiunea pozitivă pe care tinerii noștri o desfășoară deja în opera de evanghelizare. Constatăm aceasta zi după zi: tinerii merg prin lume ca să evanghelizeze, fără a-i număra pe toți acei tineri care sunt angajați să predea cateheză în parohii, de exemplu la pregătirea adolescenților pentru Mir. Așadar, o armată de tineri evanghelizatori și cateheți în fața cărora întreaga comunitate eclezială trebuie să stea fără nicio rețetă preconfectionată: trebuie învățate noi limbaje pentru a înțelege comportamentele lor.

Procesul de reformă a Curiei merge înainte. În ce mod va implica și Consiliul Pontifical pentru Promovarea Noii Evanghelizări?

Așteptăm să aflăm care va fi viitorul dicasterului nostru. Însă, așteptând, continuăm să lucrăm în

ritm deplin în slujirea noastră adusă Bisericii. Avem în fața noastră date foarte importante, cum este Ziua Mondială a Săracilor (Duminica a XXXIII-a din timpul de peste an) pe care Papa a decis să o instituie în ziua jubiliară dedicată lor.

Una dintre inițiativele inedite ale Jubileului care a avut mult succes au constituit-o „Vinerile milostivirii”. Și această experiență va fi continuată, poate deja cu Postul Mare de acum iminent?

Cine știe... Papa, cum este obiceiul său, ne va uimi. Cu siguranță este vorba de o experiență neîncheiată: Papa Francisc ne-a dat indicații care sunt și pentru noi o provocare, în sens pozitiv: să asumăm un stil foarte precis de mărturie, care cere ulterioare semne concrete de proximitate.

catholica.ro

„Împăcarea – dragostea lui Cristos ne stăpânește”

Întâlnire Ecumenică de Rugăciune la Timișoara

Duminică 22 ianuarie 2017, la ora 16:00, a început la Timișoara cea de-a XXVII-a întâlnire ecumenică de rugăciune pentru unitatea creștinilor. Gazda acestui moment de rugăciune a fost biserica parohială Evanghelică-Lutherană din Timișoara, din Piața I.C. Brătianu.

Întâlnirea de rugăciune s-a bucurat de prezența și participarea Î.P.S. Ioan Selejan, mitropolit ortodox al Banatului, a prea onoratului părinte Nicolae Ovidiu Teodorescu, vicar foraneu român unit, greco-catolic de Timișoara, a domnului rabin Zvika Kfir și a domnului oficiant de cult Erwin Weinberger, reprezentanții Comunității Evreiești din Timișoara, a pastorului Kovács Zsombor, paroh evanghelic-luteran – gazda întâlnirii – a onoratului Fazakas Csaba, pastor reformat și a pastorului Constantin Leontiu, reprezentant al Comunității Penticostale. Din partea Episcopiei Romano-Catolice de Timișoara a participat prea onoratul părinte canonic Nikola Lauš, directorul cancelariei diecezane, Excelența Sa Martin Roos, episcopul diecezan, fiind plecat în călătorie. ÎPS Ioan Selejan a fost însoțit de prea onoratul Pr. dr. Zaharia Pereș, consilier cultural al Arhiepiscopiei Ortodoxe a Timișoarei.

După intrarea comună a reprezentanților cultelor participante, domnul pastor Kovács Zsombor în calitate de gazdă și de moderator al întâlnirii, a rostit o rugăciune de deschidere, în limba germană, i-a salutat pe cei prezenți, mulțumindu-le pentru reînnoita participare și deschidere pentru dialog. Primul vorbitor a fost IPS Ioan Selejan, care s-a referit la tema de anul acesta, a

Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor - „Împăcarea-dragostea lui Cristos ne stăpânește” (2 Corinteni 5,14) ca fiind, în fapt un citat adresat timișorenilor, un citat de o perfectă actualitate, care trebuie să se regăsească mereu în inimile noastre. Din partea Bisericii Ortodoxe Române a participat un grup coral bărbătesc format din studenți de Teologie, care a și secundat cuvântul mitropolitului Banatului. Următorul vorbitor a fost prea onoratul părinte Nikola Lauš, directorul cancelariei diecezane, care s-a referit la împăcare având la bază iertarea și cererea de iertare a fiecăruia dintre noi și a confesiunilor pentru păcatele săvârșite în decursul vremii împotriva unității Bisericii, împotriva aproapelui și împotriva spiritului creștin. Corul Exultate”, al Domului (catedrala) Sf. Gheorghe din Timișoara, dirijat de dl. Róbert Bajkai-Fábian a interpretat două cântece în limba latină.

Din partea Bisericii Greco-Catolice a vorbit părintele Nicolae Teodorescu, care a dorit să evidențieze și

motivul pentru care gazda din acest an a întâlnirii este biserica evanghelică, și anume, cei 500 de ani de la declașarea Reformei protestante de către Martin Luther. Din partea Bisericii Greco-Catolice a participat corul Vicariatului, condus de d-na Prof Doina Boșca. În continuarea întâlnirii de rugăciune fiecare reprezentant a transmis un mesaj, o scurtă meditație, chiar un text biblic și o rugăciune, urmate de câte o contribuție muzicală corală. (...)

La final, rugăciunea fundamentală a tuturor creștinilor „Tatăl nostru”, a fost rostită în trei limbi, fiind începută în română de Î.P.S. Selejan, în germană de Pr. Lauš și în limba maghiară de pastorul Fazakas.

La invitația pastorului Zsombor, binecuvântarea a fost acordată celor prezenți, pe rând, de către preoții și oficiarii confesiunilor prezente, în ordinea în care s-a luat cuvântul, după specificul fiecăruia. Credincioșii evanghelici i-au salutat la ieșire pe toți oaspeții prezenți cu un ceai cald și cu cozonac.

Text&Foto: Claudiu Călin

Sf. Dominic Savio

9 martie

O viață trăită simplu, în intervalul scurt de numai cincisprezece ani, folosind cu grijă harurile oferite de Dumnezeu în fiecare zi, a dat Bisericii un sfânt, iar tinerilor creștini de astăzi un model la îndemâna tuturor: pentru „a ne realiza” ca oameni și creștini adevărați este suficient să folosim mijloacele obișnuite ale harului divin, rugăciunea și Sfintele Sacramente, să împlinim cu bucurie datoriile stării proprii și să ne dedicăm cu iubire semenilor noștri.

Dominic Savio, declarat sfânt în anul 1957 de către Papa Pius al XII-lea, era fiul unor oameni foarte modești: un fierar și o croitoreasă. S-a născut la Riva di Chieri (Italia, lângă Torino) în 1842. La vârsta de 7 ani a primit Prima Împărtășanie; cu această ocazie și-a formulat programul de viață, scris cu mâna lui de copil pe o pagină de caiet, și cuprins în deviza lapidară: „La morte piuttosto che peccare – Mai degrabă moartea, decât să păcătoiesc”. Părinții s-au mutat apoi la Mondonio.

Sfântul Ioan Bosco, care timp de trei ani de zile l-a avut între elevii săi, în biografia scrisă îndată după moartea tânărului admirat și de colegi și de profesori, reconstitue viața și chipul luminos al lui Dominic dintr-un mozaic de întâmplări grăitoare. La vârsta de 10 ani, când unul dintre colegi a săvârșit o greșală gravă pe care nu a voit să o mărturisească, Dominic a luat vina asupra sa, declarându-se autorul faptei. În urma cercetării atente a faptelor, profesorul a descoperit adevărul și l-a întrebat pentru ce a procedat așa; Dominic a răspuns cu candoare: „Colegul meu, date fiind antecedentele, ar fi trebuit eliminat din școală; eu aveam speranța să fiu iertat”.

La doisprezece ani l-a rugat pe Don Bosco să îl ia și pe el la Torino, printre

elevii săi. „Mi se pare și mie că ai în tine o stofă bună pentru un veșmânt demn de a fi oferit Domnului”, îi spune Don Bosco. Dominic îi răspunde: „Eu dau stofa, Sfinția Voastră să fiți croitorul”. „Dacă nu devin sfânt – spune odată Dominic – viața mea nu va fi decât un mare nimic. De ce este nevoie ca să pot ajunge sfânt?” „De curaj, nu de ani”, a fost răspunsul lui Don Bosco. Într-o zi a observat pe doi oameni care se certaseră și acum se pregăteau să înceapă un periculos duel cu pietre; Dominic sare, se așează între ei și le strigă: „Prima piatră aruncați-o în mine!” Glasul de argint, privirea de înger, inima de aur a unui copil sfânt, au dezarmat brațele stăpânite de ură. Deseori îl cuprindea dorul de a deveni preot, dar presimțind că sfârșitul vieții nu e departe, oferea lui Dumnezeu sincera lui bunăvoință.

Deoarece din zi în zi slăbea tot mai mult, cu regret a trebuit să părăsească colegiul și să se reîntoarcă la Mondonio, la părinți. Colegilor, care cu lacrimi în ochi îl salutau și-l încurajau, le-a spus: „Ne vom revedea acolo unde vom fi împreună cu Domnul pentru totdeauna!” Asemenea lui Don Bosco, a avut diferite viziuni și presentimente ce s-au realizat întocmai. Într-una din zile, medicul familiei, după ce l-a consultat din nou cu atenție, le-a spus că de acum este înafară de orice pericol. Dar imediat după ce medicul a părăsit camera, Dominic îl roagă pe tatăl său să recite împreună cu el rugăciunea pentru o moarte bună. Când tatăl se apropie, copilul îi adresează aceste cuvinte: „Adio, dragă tăticule; părintele paroh mai avea să-mi vorbească, dar nu pot să-mi amintesc. Ah, ce lucruri frumoase văd eu acum!” Au fost ultimele cuvinte. Era ziua de 9 martie 1857.

Prenumele Dominic este printre

puținele de proveniență pur creștină. Are și o formă feminină, Dominica, cu variantele Domnica, Domna, Domnița, Duminica, Domnina. Toate sunt provenite din numele Dominus=stăpân; în cultul creștin cuvântul Dominus este atribuit numai lui Dumnezeu, îndeosebit în persoana lui Isus Cristos. Deoarece în Vechiul Testament era interzis a se pronunța numele lui Dumnezeu=Iahve, credincioșii i se adresau cu cuvântul Adonay=stăpânul (cerului și al pământului). Grecii au tradus cuvântul Adonay prin Kyrios, iar romanii prin Dominus. De aici a derivat adjectivul dominicus, însemnând ceva ce aparține lui Dumnezeu. Creștinii dădeau acest nume copiilor născuți în zi de duminică, sau aceluia pe care îi ofereau în chip deosebit lui Dumnezeu.

De fapt, prin numele de Dominic, Domnica, se exprimă condiția fundamentală a ființei umane, aceea de a fi destinată să-și găsească desăvârșita împlinire în Dumnezeu. Sfântul Augustin a mărturisit în numele tuturor oamenilor: „Pentru Tine ne-ai creat, Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până când nu se va odihni în Tine”. Dominic Savio a răspuns acestei cerințe vitale atunci când a afirmat că fără sfințenie viața lui ar rămâne un mare gol.

sfintcatolici.ro

Te-am găsit în multe locuri, Doamne!
Am simțit bătaia inimii Tale
în liniștea micuței capele din munți,
în penumbra chivotului
dintr-o catedrală goală,
în suflarea unanimă
a unei mulțimi care, iubindu-Te,
umple bolțile bisericii Tale
de cântări și iubire.
Te-am găsit în bucurie.
Ți-am vorbit
dincolo de cerul înstelat,
în timp ce mă întorceam
seara de la lucru, în tăcere.
Te caut și Te găsesc adesea.
Dar unde Te găsesc *întotdeauna*
e în durere.
O durere, orice durere,
este ca sunetul clopotului
ce o cheamă la rugăciune pe mireasa Domnului.

Când apare umbra crucii,
sufletul se reculege
în taina chivotului său lăuntric
și, uitând de dangătul clopotului,
Te „vede” și-ți vorbește.
Ești Tu, Care vii să mă vizitezi.
Sunt eu, care-Ți răspund:
„Iată-mă, Doamne, Te doresc, Te-am dorit!”
În această întâlnire
sufletul meu nu-și simte durerea,
ci pare îmbătat de iubirea Ta:
se cufundă în Tine, se pătrunde de Tine,
eu în Tine, Tu în mine,
pentru ca să fim una.
Și atunci deschid din nou ochii spre viață,
spre viața mai puțin adevărată,
ca, oțelită de o putere divină,
să-Ți duc mai departe lupta.

Chiara Lubich